

უკველ დღე ორშაბათს გარდა

რედაქცია: სოლოლაკზე, შალის ქუჩაზე, მედიკი შეილის სახლში, № 43.

კანტორა რედაქციისა: მედიკი შეილის სტამბაში, შანოვის ქუჩაზე.

ხელის-მოწერა მიიღება კანტორაში. ბარეშე მცხოვრებთათვის: ВЪ ТѢХНІИ. ВЪ РЕДАКЦІИ ГАЗ. „ДРОБѢ“.

გაზეთის ღირსი: მთელის წლი-სა—8 მან., ნახევარ წლი-სა—4 მან. და 50 კაპ., ოთხის თვის—3 მან., ერთი თვის—1 მან.

დროება

ცალკე ნომერი ღირს შაბრათ

განცხადება: მიიღება ქართულის, რუსულის, სომხურს და სხვ. ენებზე.

ფასი განცხადებისა: დროდასრულებით ასოზე—1 კაპ., ასო-შთავრულებით სტრიქონზე—8 კაპ., ჩემულებრივის ციკეროთი—5 კაპ., პატარა—4 კაპ.

რედაქციას უფლება აქვს გაასწოროს და შეამოკლოს დასაბეჭდათ გამოგზავნილი სტატიები. დაუბეჭდელო სტატია ავტორს არ დაუბრუნდება.

შემდეგ ორმოცი დღის გარდაცვალებისა კამანდირის პიატოგორსკის პეხოტნის პოლკისა, პოლკოვნიკის მიხაილ გუშჩინისა, მოკლულის ხუთიღამ მეექვსე რიცხვისა წარსულ ნოემბრისასა, იერიშით მისვლით შარსის ციხის აღებაზედ, —ქვერივი მასი მკატორინე ბორისიენა და ძმანი გარდაცვალებულისანი სთხოვენ ნათესავთა, მცნობთა და თანა-მოსამსახურეთა, რათა პატივი სცენ და მობრძანდნენ წირვაზედ და პანაშვილზედ შ ა ბ ა თ ს, ჩვიდმეტს დეკემბერს ამა წელსა, ათს საათზედ დილით, ანჩისხატის სობოროში.

მოგაგალ 1878 წელს გაზეთი

„დროება“

გამოვა იმავე პროგრამითა და მიმართულებით, როგორც დღემდე გამოდის სოლოვა.

ამ უკანასკნელი ნახევარი წლის გამოცდილებამ დაგვარწმუნა ჩვენ, რომ ყოველ-დღიური გაზეთი ჩვენთვის აუცილებელ საჭიროებას შეადგენს და ამიტომ

მოგაგალ წელსაც „დროება“ ვუდამ დღე გამოვა,

გარდა ორშაბათისა და უქმეების შემდეგ დღეებისა.

ხელის-მოწერა

მთელის წლი— მიიღება დროების რედაქციის კანტორაში, სტ. მედიკი-შეილის სტამბაში (შანოვის ქუჩაზე, ამატუნის სახლში).

ბარეშე მცხოვრებთა ამ აღრესით უნდა დაიბარონ გაზეთი: ВЪ ТѢХНІИ. ВЪ РЕДАКЦІИ „ДРОБѢ“.

ფასი გაზეთისა

მთელის წლისა	8 მან.	„ კაპ.
მქესის თვისა	4 „	50 „
ოთხის თვისა	3 „	„

მხოლოდ ამ ვადებით შეიძლება მომავლის წლიდამ გაზეთის დაბარება. უმოჩილესი თხოვნა ხელის-მოწერებსა და აგენტებს: სპეციალური გაზეთისა იმის დაბარებისა-თანავე უნდა იქმნას გამოგზავნილი; თუ არ თავის აგენტების საშუალებით, ისე რედაქცია უფულოთ გაზეთს არავის არ გაუგზავნის.

ტელეგრაფები

ბრძოლის ველიდამ

შარსი, 15 დეკემბერს. („პეკაზის“ დეპეშა). ღენ.-ადიუტანტმა ლორის-მელიქოვმა დაათვალიერა სოლანლულის ატრიადი და შასან-შალეს გზები და შემდეგ ისევ შარსში დაბრუნდა. შარსსა და შასან-შალეში ფორტა და ტელეგრაფი იმართება. მრი ბატალიონი საპიონერებისა და ქვევითა ჯარი იცვენ სოლანლულის გზასა და თან აკეთებენ.

გომოტი, 13 დეკემბერს. (მ.ფიციალური).

ნამდვილის ანგარიშით აღმოჩნდა, რომ პლენოში დატყვევებული ოსმალოს არმია ყოფილა რიცხვით სულ 44,000 კაცი, ამ ქალაქის აღების დროს დაჭრილებს გარდა. შველა ეს ჯარები გაიგზავნა აქედამ.

შინვა და თოელი არ კლებულობს.

ლონდონი, 14 დეკემბერს. სულეიმან და მდხემ-ფაშამ დაარწმუნეს ხონთქარი, რომ მტერთან მორიგებას ნუ დაეშურება და უკანასკნელი ღონის-ძიება სანამ გვექნება, ვებრძოლოთ რუსეთსაო.

ოქვის აგებები

აზიის ბრძოლის ველიდამ

არზრუმელი კორრესპონდენტი ფრანკუზულის გაზეთის „Le Temps“-ისა შემდეგ ამბავს იწერება ამ გაზეთში, 23 ნოემბერს:

„მუშინ სალამოს მუხთარ-ფაშამ მოიხმო სამხედრო რჩევაზე წარჩინებული პირნი არზრუმისა და წაუკითხა ხონთქრის ფირმანი, რომილშიაც ეწერა, რომ იმედი მაქვსო, რომ არზრუმის მცხოვრებნი მხნეთ იქნებიანო და ქვეყნის დაცვაში ჯეროვან მონაწილეობას მიიღებენო.

ამ ფირმანის პასუხათ არზრუმელებმა შემდეგი დეპეშა გაუგზავნეს სულთანს: „ჩვენ დავიცვათ ქალაქს. თუ სალდათებმა უკან დაიწიეს, მაშინ ამათ დაუშენთ თოფებს.“

არზრუმს გარდა, მუხთარ-ფაშა ტრაპიზონშიაც აგროვებს და ამზადებს ჯარებს. თოფ-თალშიაც ჯარები უყენიათ ოსმალოებს და ამბობენ, რომ თუ არზრუმში ცუდათ წავიდა საქმეები, მუხთარ-ფაშა მიატოვებს ამ ქალაქსა და თოფ-თალში წავა თავის ჯარითაო; იქ სიმაგრეებს ამზადებენ ახლა.

ამ დღეებში რუსებს მოუვიდათ 3,000 კაცი შარსილამ, რომელიც ღევე-ბოინილამ ჩამოიყვანეს და ბიურჯი-ბოდოსში დააბანაკეს; როგორც ღევე-ბოინთან ახალი ჯარები მიუვათ რუსებს, ამბობენ, იმ წამსვე არზრუმს ყუმბარებს დაუშენენ და მერე იერიშით მიაღებებიანო.“

ვენის გაზეთს „Presse“-ში დაბეჭდილია მთელი დღისა 8 დეკემბერს გაგზავნილი შემდეგი დეპეშა:

არზრუმში მყოფ უცხო ქვეყნის ელჩებს (კონსულებს) შეუთვალა ღენერალ შეიმანმა, რომ იმათ მიატოვონ არზრუმი და სადმე წავიდნენ, რადგან ამ მოკლე ხანში ამ ქალაქს ყუმბარები უნდა დაუშინოვო.“

სპეციალური კორრესპონდენტი გაზეთის „Daily News“-ის იწერება არზრუმიდამ:

„აქაური ხალხი მხნეთ არის; უკანასკნელ ღონეს ვინმართ ჩვენი ქალაქის დასაცველათაო, იძახიან. მაგრამ მე უფრო აქაური ოსმალოს ჯარის მხნეობა და გულის-სიმაგრე მაკვირვებს, იმ ჯა-

რისა, რომელთაგან მომეტებული ნაწილი ამ ომის განმავლობაში ორჯერ-სამჯერ იყო დამარცხებული. ამ დამარცხებას სრულებით არ დაუცია ეს ჯარი ზნეობით და კიდევ მოუთმენელად მოკლეს მტერთან შეხებას.

მეც კორესპონდენტი მეორე ალაგას ამბობს თავის კორესპონდენციაში, რომ ყველაზე უფრო ამ ქაშად ბრზარუმს სიცივე აწუხებს, რადგან ქალაქში სრულყოფილად შეშა აღარ მოიპოვებო. სამხედრო მთავრობამ ბრძანება გამოსცაო, რომ რაც უფარგისი ხის შენობა არის, დაანგრიონ და შეშათ მოიხმარონ.

მკროპის ბრძოლის ველიდან

რუსის სამხედრო ოფიციალური გაზეთი გვაცნობებს, რომ 22 ნოემბერს მარტინთან და მონენასთან ბრძოლის დროს რუსებს შემდეგი ზარალი მისცემიათ: დახოცილი და მტრისაგან ტყვედ წაყვანილია: 19 აფიცერი, 558 სალდათი და 121 აფიცერი; დაჭრილი არიან: 31 აფიცერი, 149 სალდათი და 51 ცხენი. ამას გარდა მტერმა წაგვართვა: 11 ზარბაზანი და 7 ყუთი ტყვია-წაშლითა და ყუმბარებით სავსე.

მენიდან მოსული დეგრა გვაცნობებს, რომ ამ დეკემბრის 6-ს სულეიმან-ფაშა

უკან დაწეულა თავის ჯარით რუსეთის არე-მარცხად და მემკვიდრის კორპუსი იმას კვალში მიჰყვებაო.

ზაზეთს „Tagblatt“-ში იწერებიათ ბუხარესტიდამ 9 დეკემბერს სტამბოლიდამ:

„მსმალთს მთავრობა ყოველ ღონისძიებას ხმარობს, რომ რუმელიაში შეაჩეროს მტერი. სულეიმან-ფაშას გაუგზავნეს ბრძანება, რომ მხოლოდ აუცილებლად საჭირო გარნიზონები დასტოვოს ციხე-ქალაქებში და დანარჩენი ჯარით დაბრუნდეს სოფლისაკენ და იქ გამაგრდეს.“

ბელგრადიდან იწერებიათ, რომ სერბიას ამ ქაშად შემდეგი ჯარები ჰყავს: მდ. ტიმოკზე—15,000 კაცი, მდ. დრინზედ—11,500, იანოროთან—12,000 და პლექსინაცის ბანაკში—21,000.

ღვეფანდელს გაზეთში დაბეჭდილის ოფიციალურ ტელეგრამიდან შეიტყობთ რომ პლენოს აღების დროს რუსებს დაუტყვევებიათ სულ 44,000 კაცი, დაჭრილებსა და დახოცილების გარდა.

ამ ჯარიდან 10,000 კაცი რუმინიას გადასცეს; დანარჩენის წასაყვანათ რუსეთში 22,000 კაცი (ერთი დივიზია) არის დანიშნული.

ფელტონი

ლუგანდები

დაღმსტნის მითუღმისა. *)

IV

მვირგვინი და უნაგირი ნადირ-შაჰისა

120—130 წლის წინეთ საქართველომ დაეცა სპარსეთის შაჰი—ნადირ. დამარცხდა რა ყოველივე მხარე, რომელსედაც კი გაიარა დაღმსტნისკენ მიმავლობის დროს, შაჰ-ნადირი მივიდა მთურხიფალის მთაზედ, სადაც დაიჭირა მაგარი პოზიცია.

აქ იმან განიზრახა ჩხუბი მთელი დაღმსტნის დასაპრობლათ. მაგრამ ნაცვლად გამარჯვებისა, შაჰ-ნადირი დარჩა დამარცხებული მთიულებსაგან.

თავის ჯარის უმთავრესი ნაწილის დაღმსტნის შემდეგ, იმან დაინახა, რომ თავი გადასარჩომად დარჩა მხოლოდ ერთ-ერთ მთაზედ, — ვადაკეთდეს დროებით უბრალო მხედრათ და გაქცევით უშველოს თავს. შაჰ-ნადირმა დააგდო გვირგვინი, სამეფო ტანისამოსი, გადაჯდა თავის ცხენიდან უბრალო კაცის ცხენზე და დაიძახა: „წყევლ იყვეს ჩემს მთა-

მომავლობაში ის, ვინც როდისმე განიზრახოს მოსვლა ამ საშინელ ალაგებში!“

შაჰის გვირგვინი და უნაგირი ბოლო დროებში იმყოფებოდა შამალის ხელში.

მთითონ გვირგვინი იყო რკინისა; გარეთი აფსკა ჩამოსხმული ვერცხლის, მარჯული ოქროთი. საზოგადო შეხედულობით გვირგვინი ჰგავდა კათოლიკების მიტრასს. მარჯუ ბოლოს გარშემო ჰქონდა ხელისა გულზედ ცოტათი ვიწრო ოქროს სალტე (კრკალი), რომელსედაც ეწერა ყურანიდან შემდეგი სიტყვები:

„ჩვენ მოგანიჭეთ შენ გამარჯვება“
„მეოთხე ვაპატიებს შენ ცოდვებს, ვაღიბებს და მომავალს.“
„ის მოჰყენს შენზედ თავის წყალობას“
„ის დაგადგენს შენ სიმართლის გზაზედ“
„ის არის შენი შემწე“.

ამ ნაწერზედ შეგნოდა ორი დიდი ზურმუხტი, რომლებიდანაც ამდროდათითო ოქროს ფრთა; გვირგვინის შუაზედ იყო მესამე ზურმუხტი იშნაირივე, მაგრამ განზედ ჩარჭმული ფრთით; გვირგვინს ზევით თავზედაც ჰქონდა ფრთა; ეს კი ბრილიანტისა.

უნაგირის კენი იყო ხისა, რომელსაც, როგორც ბალიშს, სქლათ შემორტყმული ჰქონდა ოქრო და ძვირფასი ქვები.

ამ ნაირად მორთული იყო გვირგვინი და უნაგირი დიდი ხნის წინეთ, სა-

სტამბოლელი ზაზეთი „Tagblatt“-ში იწერება, რომ ამ დეკემბრის 20-მდინ რუსის აფიცრები, რომელნიც ბოლოგოთაში დაუტყვევებია მსმალთს ჯარსაო და ყველა ესენი დროებით სერასკერიატში (სამხედრო სამინისტროს ხაღგომში) დააბინავესო.

საქართველო

დღიური

* * ჩვენ შევიტყეთ, რომ იმერეთისაკენ გამგზავრებულია აქედამ რამდენიმე პრიკასიკი უფ. მეიჯარადრის ა. მირონიას, რომელთაც განზრახვა აქვთ, რომ სამეგრელოში და ბურიაში, სხვათა შორის, სიმინდი იყიდონ. ამბობენ, რომ უფ. მეიჯარადრეს რვა აბაზათ აქვს ფუთი სიმინდი აღებულიო. სულ ექვსასი ათას ფუთამდინ უნდა წარუდგინოს ხაზინას ჯარისთვისაო. დასაეღეთ საქართველოში კი ამ ქაშად ფუთი სიმინდი, როგორც გვაცხობინებენ, ორ აბაზზე ზევით არ იყიდება....

* * მოგვხსენებთ, რომ მომავალი წლიდან შალაქის ეპარქიაში თავნთი სავაჭრო ბილეთებიდა მოწმობები მთელი სის მუშერნიის სახაზინოდამ უნდა აიღონ. მაგრამ ეინც შალაქის ბამგეობიდან მოწმობას არ წარადგენს, რომ ამ წლის ქა-

ნამ შამილი იმამათ გახდებოდა. მთიულების შეხედულობით ამ ნივთებს არ ჰქონდათ დიდი მნიშვნელობა, ამისათვის ისინი ხშირად გადადიოდნენ ერთი ხელიდან მეორე ხელში, როგორც საჩუქარი, გასაცვალი, ან გასასყიდი რაიმე. ამასობაში იმათ თან-და-თან აკლდებოდათ მორთულობა.

ბოლოს, როცა შამილი გაიმამდა, ისინი მოამძებნინა და იყიდა. შამილიმანახა, რომ გვირგვინი და უნაგირი სრულიად გაფუტქვანათ. შეტესი ნაწილი ძვირფასი ქვებისა შემოეცალად ხანჯლით ან ცულით; შერჩენოდა გვირგვინს ბრილიანტის ფრთა; ეს ფრთა შამილიმა მოაშორა და დანარჩენს ინახავდა მოკრძალებით, როგორც ალაფს, დაელას, დაღმსტნის სასახელოდ.

შამილის ცოდებისა და ქალების ხელში ამ ალაფმა სრულიად დაჰკარგა თავისი ფასი; ისინი ცოტ-ცოტათი აკლიდნენ ძვირფასს ქვებს თავიანთი ტანთ-საცმელების მოსარჩათად და დასამშვენებლად.

ბოლოს გვირგვინი და უნაგირი შამილის სხვა ქონებასთან გაგზავნილი მედნიდამ ბუნიბში, გაცარცვის დროს ჩაუფარდა ხელში მთიულებს. და ესლარეინ იცის, სად იმყოფებიან....

*) „დროება“, № 189—189.

ლაქის ხარჯი სრულიად გადახდილი აქვს, იმას ამ ბაღით ხაზინიდან არ მისცემენ.

ამის გამო ქალაქის მამგობა აცხადებს ახლა, რომ ვაჭრებმა დაეშურონ ხარჯის შემოტანა და მოწმობის მიღება, თორემ თუ I იანვრამდე სავაჭრო მოწმობა და ბილეთი არ აიღეს, იმათი დუქნები, მაღაზიები და სხვ. დაიკეტება და პატრონებს ჯარიმაც გადახდებათ.

* * * * * ბუშინწინ ჩვენს ქალაქში ჩამოიყვანეს ოცამდინ დატუსადებული ლეკი, რომელთაც უკანასკნელ ღადესტის არეულობაში მონაწილეობა მიელოთ.

* * * * * „თფილისის მოამბეში“ შოთი-დამ იწერებინან, რომ ამას წინათ რამდენიმე მეგრელი ჩამსხდარან უბრალო ნაევებში და სათევზაოთ წასულან. ზღვაში ისინი დაუნახავთ მსმალოს ხომალდზე მსხდომ მსმალოს ჯარსა, გამოდევნიბან, სუყველა დაუჭირავთ და ბათუმში წაუყვანიათ. მაგრამ მეორე თუ მესამე დღეს, ეს მეგრელები გამოპარულან ლამე, უნახავთ ზღვის ნაპირზე ოსმალოს ნავი, ჩამსხდარან შიგ და მშვილობითა და უვნებელად დაბრუნებულან ისევ შოთში.

* * * * * ამ თვის 13-ს მთავარ-მმართველის სასახლის წინ ერთი პატარა ბიჭი გაიტანა ფაიტონმა, და ჩვეულებრივად გაიქცა; მაგრამ ჰეფაიტონე დაიჭირეს და პოლიციამი წაიყვანეს.

ეს პარველი მაგალითია, მგონია, ჩვენს ქალაქში, რომ ამ გვარად ხალხის ქლესათვის მეფაიტონე დაეჭიროთ.

„დროშის“ კორამსკნდენცია

მუთაისი, 9 დეკემბერს. თითქმის ორ კვირზე მეტი იქნება, რაც მუთაისში ისეთი ძლიერი ქარია, როგორისაც მეორეთ მნახველი, ვგონებ ჩვენში არავინ არის.

ძლიერ დიდი ზარალი მოუტანა ამ ქარმა მუთაისის მცხოვრებლებს და სოფლებში რას იქმოდა, თქვენ იფიქრეთ. იშვიათად ნახავთ ისეთ სახლს, რომელსაც სახურავი (რამოდენიმე ნაწილი მაინც) აგლეჯილი არ ჰქონდეს და ფანჯრების შუშები დამტყრეული. ახლაც, როდესაც ამ სტრიქონებსა გწერთ, ხანდა-ხან იმ ნაირათ დაეცემა სახლს, ისეთ ნაირათ დაწყებინებს სახურავს რახარუხს და კედლებს ნძრევას, რომ გამოუცდელი კაცი იფიქრებს თუ ქვეშ მიწა იძვრის და ზევიდგან მენი ვარდებო.

ამ უშვერს ბუნების მოვლინებას თან მოჰყვა საშინელი სიცივეც. არ ვიცი, ვის

ახსოვს, რომ ოდესმე ქრისტეშობისთვის პირველ რიცხვებში ჩვენი რიონი ამ ნაირათ გაყინულიყო; ახლა კი დილის ათ საათზე ანუ კიდევ გვიან რომ მიბრძანდეთ და დახედოთ ამ ცელქ სამოთხის მდინარეს, იფიქრებთ, რომ გარეული თეთრ-თეთრი ბატების გუნდი ჩაცვივულა წყალში და მიცურავენო; მაგრამ მალე დარწმუნდებით, რომ ჩვენს შაზის უეცრად გამოცვლილი ჰაერისაგან გაყინული მხოლოდ თავისივე ნაწილები მიაქვს შავ-ზღვაში შესართავად.

ამ ბუნების მოვლინებაზე ლაპარაკს ახლა თავი დავანებოთ, და ორი-ოდე სიტყვა ვსთქვათ იმათზე, ვისაც უფრო შეაწუხებდა ეს ქარი და ყინვა.

წარმოიდგინეთ პატარ-პატარა სახლუკები, ჩიტის ბუდეებით კლდებზე მიდგმულები; წარმოიდგინეთ, რომ ამ ჭინჭიანი ბარტყების ციხე-დარბაზებს სახურავები თითქმის ნახევარზე მეტი გადახდილი აქვს ქარისაგან, და შებძანდით შიგ—რას ნახავთ. იქ თვითონი ხუთ-ხუთი ანუ ექვს-ექვსი ყმაწვილები ცხოვრობენ. იმათ ტილოს ტანისამოსები აცვიან და ისიც დაგლეჯილი; ფეხსაცმელებიც გაცვეთიან და ფეხის თითები უჩანთ. მართი ანუ ორი მათგანი ცუდ-ყავილათი (ყელ-ჭირვებით) ავით არიან და კედელთან წევან, სადაც ქარი თავისუფლათ ბერავს. ამ უკანასკნელებს კიდევაც სცივით და სწეულებსაგან სიცხეც აქვსთ; სწყურიათ, მაგრამ რა დალიონ; წყალი ყინვასავით ცივია, და ან კი როგორ დალიონ, ყელი შეკრული აქვსთ სწეულებისაგან. ძარგა-მყოფთ შეგირდთაგან ერთს ფიხი—შეშა მოუტანია, ცეცხლი დაუნთია, ზედ მჭადის გამოაცხობელათ კეცები გაუდგამს და ერთ გვერდზე პატარა ქოთნით ლობიოც მოსახარშავათ მიუდგამს; მეორე მჭადის ცომს ამზადებს; მესამე წყალს უსხამს, და ყველანი კი ერთად სიცივით კბილებს არაკუწებენ.

ამ ნაირი გაჭირვებით გაკეთებულს სადილს ანუ ვახშამს ეს შეგირდები ლეკებით შეთანთქლამენ და შემდეგ დილის სიცივით ათახთახებულნი მუთაისის სასულიერო სასწავლებელში მითინთილობენ. ხან-და-ხან ერთი ამათგანი კი ავითმყოფებთან რჩება.

ზავყვით, უ. რედაქტორო, ამ ყმაწვილებს და ვნახოთ ჩვენც იმათთან სასწავლებელი. სასწავლებლის ეზოში პირველად ჩვენ ვნახავთ ოც-და-ათ საჯენ შეშას, რომელიც სასწავლებლისათვის, ანუ უკეთ ვსთქვათ, ზედამხედველისა და იმის თანაშემწისათვის არის ნაყიდი. ჩვენ ვნახავთ აგრეთვე სასწავლებლის გარშემო დარგულს სხვა-და-სხვა გვარის

ნორჩ ხეებს და ეზოსაც კარგა ძაღლები გაეკებულს. დავინახავთ კიდევ სასწავლებლის შესავალ კარებს—მშვენიერად გალაქულს.

შველა ამავების შემდეგ ჩვენ სიხარულით შევდივართ სასწავლებელში იმ ფიქრით, რომ იქაც თვალები გავვინათლებდა სანახავებით. მაგრამ რას ვხედავთ? 1864-ს წელს აქეთ კლასების კარები არ გაწმენდილა; კარიდორი დაუგვიანთ და ნავაგი იქვე კედელთან მოუგროვებიათ. ძლასებში შევდივართ და იქაც, სამწუხაროდ, ნავავსა და მტვერს ვხედავთ. აქ ჩვენ ხელს ანუ ცხვირ-სახოცს ვიფარებთ ცხვირ-პირზე და დაღონებული ვდიქრობთ: ნუ თუ აქ ვინმე ადამის ტომთაგანი ცხოვრობენ და არა ოთხფეხნი რაიმე ბუნაგობენ?! შემდეგ ჩვენ ვრწმუნდებით ნამდვილად, რომ მართო ახლა, ამ სიცივეში კი არა, წარსულ ოქტომბერშიაც თურმე მთელი ერთი კვირა (არ ვიტყვი მეტს, არამედ ნაკლებს) სულ დაუგველი ყოფილა კლასები. მრთ დღეს თვითონ ეკონომი ჰგვიდა კარიდორს და როდესაც ჰკითხეს, რატომ მოჯამაგირეები არ ჰგვიანო,— იმან მიუგო, რომ მოჯამაგირეებს მიწას ათხრევიანებენ, ეზოს ასწორებინებენ, და არ სცალიანთო.

სიანს, უფ. რედაქტორო, რომ ჩვენი სასწავლებლის ზედამხედველს და იმის თანაშემწეს მარტო გარეგანი შეწენება ჰქონიათ და შინაგანი კი ღმერთმა დაიფაროს.—

ზადავალოთ აბა ახლა თვალის შეგირდებს. საწყლებს ხელები დაღურჯებიან სიცივით და სულს იბერავენ ზედ იქნება გავვითბესო. მართი მითხარით, თქვენი ჭირიმე, რაღა სწავლის დარდი აქვსთ ამ უბედურებს მაშინ, როდესაც კბილები ეკვრით სიცივით და ჯერ თურმე არც ერთ კლასში არ აუშთიათ ცეცხლი, რომ ამ შიშველ-ტიტველას იმის შორიდგან ექვრით მაინც ესამოვნე ბიათ ისე, როგორც ერთი იმერელი ანუ, ვგონებ, ქიზიყელი ხიზილალის ცქერით ძღებოდა თურმე. ამ სასწავლებლის ზედამხედველი და იმის თანაშემწე რომ არ ათბობდნენ თავიანთ ოთახებს, მაშინ იტყვის ადამიანი, რომ ეს კაცები თავიანთ თავისაც მტრები ყოფილან და შეგირდების რაღა დარდი ექნებათო; მაგრამ ხომ გავიგონიათ, იმერეთში რომ ამბობენ, „მაძლარ მღვდელს დიაკვანიც მაძლარი ვგონაო.“

ახლა ერთი პანსიონერებსაც გადავხედოთ. ისინიც სიცივით თახ-თახობენ; არც იმათ უნთიათ ცეცხლი; იმათაც პირისა და ხელების ტყავი დამსკდარი აქვსთ, რადგან ამ უშველებელ სიცივეში

